Perdre el cap

Ell era un home fet a ell mateix, va passar de vendre sacs al Pla d'Urgell a viure a la capital i muntar un negoci. Pencaire, emprenedor, pagat d'ell mateix, manaire, tossut, bel·ligerant i amant dels enginys tecnològics. El primer de la família a tenir un navegador per al cotxe, el primer a tenir l'Iphone i saber-ne totes les bondats. S'entretenia, a les poques estones lliures, a digitalitzar les fotografies familiars i emmagatzemar els records.

Ara, no recorda en quin núvol els va enviar. No pot conduir, no recorda la contrasenya del mòbil i com un badoc es mira la pantalla de l'ordinador a l'espera que li doni alguna instrucció.

Ell era, però ja no és així. Ell hi és, però el seu cap no.

Ara creu. De sobte, tenim un padrí obedient i que no qüestiona les decisions que prenen per ell: toca passeig, doncs a passejar; toca metge, doncs entrada i sortida del box com si fos un "trasto" vell… De tant en tant somriu, molt sovint bada i la resta no som capaços d'entrar en el seu món. Nosaltres, els seus néts, l'abracem i li fem carantonyes i li recordem que és el nostre padrí, que no pot beure massa coca cola i que si fem entremaliadures, la mare ens renyarà; en aquest punt ell pregunta, la teva mare renya tant com la meva? Ens ha passat més d'un cop, inicialment sobta i t'agafa el riure com si fos un mal acudit, després, la pena t'ennuvola els ulls i has de contenir les llàgrimes.

Cap de nosaltres recorda quan vam passar de tenir al padrí castís al padrí tendre. No sabem ben bé quan, el com ens va caure com una llosa: diferents micro ictus seguits on s'hi afegeix un alzhèimer galopant.

Perdre el cap és que t'hagin d'ajudar a cordar els quets, és oblidar-se del comandament de la tele i tornar anar a l'escola per tal que et recordin el dia de la setmana.

Avui el padrí se'n recorda de mi i me n'aprofito, demà qui sap.

Panphilos